

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1CdoR/10/2024
Identifikačné číslo spisu:	6422201718
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6422201718.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti o maloletého: P. Y., narodeného X. S. XXXX, K. P. XXX, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Štiavnica, dieťa matky W.. B. Y.Š. (povinná), narodenej XX. M.J. XXXX, K. P. XXX, zastúpenej advokátskou kanceláriou PK law firm s. r. o., Bratislava, Konventná 636/6, IČO: 54 231 191, a otca W.. P. Y. (oprávnený), narodeného XX. C. XXXX, K. P. XXX, t. č. Ž. L. Y., Y. X/XX, o výkon rozhodnutia o úprave práv a povinností k maloletému, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 25Em/2/2023, o dovolaní povinnej - matky proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 26. apríla 2024 sp. zn. 14CoE/2/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením z 28. novembra 2023, č. k. 25Em/2/2023-165, nariadil výkon rozhodnutia - rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom, č. k. 19P/14/2020-506 zo dňa 15. júna 2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15CoP/53/2021-563 zo dňa 24. novembra 2021 a to vo veci povinnosti podrobiť sa odbornému psychologickému poradenstvu v špecializovanom zariadení poskytujúcom psychologické poradenstvo za účelom zlepšenia vzájomnej komunikácie, a to v rozsahu dvoch stretnutí v mesiaci po dobu šesť mesiacov a povinnosti poskytnutia špecializovanému zariadeniu poskytujúcemu psychologické poradenstvo potrebnú súčinnosť a pravidelne sa zúčastňovať na psychologickom poradenstve v stanovených termínoch. V odôvodnení rozhodnutia prvoinštančný súd uviedol, že z obsahu spisu mal za preukázané, že matka maloletého dieťaťa (povinná) sa dobrovoľne nepodrobuje a ani nie je nápomocná pri realizácii odborného psychologického poradenstva. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že nezistil na strane povinnej existenciu ospravedlniteľných dôvodov, pre ktoré by sa nemohla tomuto rozhodnutiu podrobiť. Na základe uvedeného dospel k záveru, že návrh otca je dôvodný a preto rozhodol o nariadení výkonu rozhodnutia.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie povinnej uznesením z 26. apríla 2024, sp. zn. 14CoE/2/2024 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilným sporovým poriadkom (ďalej len „CSP“) potvrdil. Konštatoval, že civilný mimosporový poriadok pripúšťa proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia iba dva odvolacie dôvody a to, že exekučný titul nie je vykonateľný alebo že okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik uloženej povinnosti. Odvolací súd dospel k záveru, že povinná matka v odvolaní neuviedla také dôvody, ktoré by boli spôsobilé privodiť možnosť vecného posúdenia odvolaním napadnutého rozhodnutia. Podľa odvolacieho súdu, povinnou uvádzané dôvody sa môžu týkať merita prejednávanej veci, avšak tieto dôvody nesvedčia o tom, že exekučný titul je nevykonateľný a ani nepredstavujú okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a spôsobili zánik uloženej povinnosti.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala povinná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, ako aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, žiadajúc, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Povinná v dovolaní po rekapitulácii priebehu doterajšieho konania namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, porušenie § 220 CSP, keďže jej nie je zrejmé, z ktorých dôkazov odvolací súd vychádzal pri svojom rozhodnutí a ako ich vyhodnotil, keďže rozhodol viackrát protichodne vo vzťahu k rozhodnutiam súdu prvej inštancie. Dovolateľka mala tiež za to, že odvolací súd odignoroval povinnou predložené dôkazy, dlhodobé negatívne chovanie oprávneného voči povinnej, zjavné opakované šikanózne podania oprávneného, uplynutie 6 - mesačnej lehoty, ospravedlniteľné dôvody na strane povinnej a ďalšie dôkazy, ktoré vo vzájomných súvislostiach boli podľa dovolateľky jednoznačne v jej prospech. Vzhľadom na uvedené mala za to, že odôvodnenie odvolacieho súdu pôsobí zmätočne, odvolací súd sa v rámci neho nevysporiadal s relevantnými skutkovými a právnymi otázkami, v dôsledku čoho došlo podľa názoru dovolateľky k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľka vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedla, že odvolací súd sa nezaoberal otázkou, „ako má byť v konaní vo vzťahu k otcovi maloletého/oprávnenému v otázke styku riešená matka/povinná, ak už bolo v konaní rozhodnuté o styku maloletého dieťaťa s oprávneným. Dieťa do styku nútené nebolo, nie je to vhodné vzhľadom na jeho psychický vývin a styk s oprávneným maloleté dieťa súdom určený nemá. Odvolací súd sa nevysporiadal s tým ako rozhodnúť v otázke styku matky dieťaťa/povinnej s otcom maloletého/oprávneným? Má byť matka dieťaťa/povinná, ktorej psychický stav je poznačený extrémnou mierou stresu, ktorý sprevádza úzkosť, čo môže negatívne ovplyvniť jej duševné zdravie ako aj celkovú kvalitu života, ktorá bola podľa jej názoru obeťou domáceho násillia, ktorého svedkom bolo dlhé roky maloleté dieťa (z potvrdenia z Aliancie žien Slovenska z 25.11.2023) nútená do styku s otcom maloletého/oprávneným? Má byť o dvoch ľuďoch, ktorí zažívali rovnaké negatívne zážitky s oprávneným rozhodované rozdielne?“. Dovolateľka mala za to, že nie a že odvolací súd rozhodol príliš formalisticky.

4. Kolízny opatrovník sa vo svojom vyjadrení vyjadril k skutkovému stavu, uviedol, že matka s úradom nespôlupracovala a poradenstva sa nezúčastňovala.

5. Oprávnený sa k dovolaniu povinnej nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v

tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Dovolateľka vyvodila prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, pričom namietala, že odvolací súd sa v dovolaní napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s relevantnými skutkovými a právnymi otázkami, v dôsledku čoho považovala rozhodnutie odvolacieho súdu za nedostatočne odôvodnené. Namietala tiež, že odvolací súd nerešpektoval § 220 CSP, keď neuviedol, z ktorých konkrétnych dôkazov vychádzal ani ako ich vyhodnotil. Dovolateľka uviedla, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil možnosť skúmať ospravedlniteľné dôvody na neplnenie povinnosti povinnou. Mala za to, že jej dôvody na neplnenie určenej povinnosti sú také zásadné, že jej znemožnili podrobiť sa tejto povinnosti a spĺňajú požiadavku, že ide o okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a spôsobili zánik uloženej povinnosti.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018,

bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie (s ktorým tvorí jeden celok) spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP a § 387 ods. 2 a 3 CSP), a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, na základe čoho dospel k záveru o správnosti nariadenia výkonu rozhodnutia a to v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie.

15. Z obsahu dovolania v súvislosti s namietanou vadou podľa § 420 písm. f) CSP predovšetkým vyplýva nesúhlas povinnej s tým, akým spôsobom sa odvolací súd vysporiadal s jej odvolacou argumentáciou. Dovolateľka namietala, že odvolací súd neskúmal ospravedlniteľné dôvody na strane povinnej, resp. že súd nesprávne vyhodnotil možnosť skúmať ospravedlniteľné dôvody. K tomu dovolací súd uvádza, že odvolací súd správne uzavrel, že okresný ani odvolací súd v štádiu pred nariadením výkonu rozhodnutia podľa aktuálnej úpravy už nie je oprávnený skúmať ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa povinný nemôže podrobiť rozhodnutiu. Novelou vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo 16. októbra 2023, ktorou sa mení vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých (ďalej len „vyhláška“), účinnou od 1. novembra 2023, došlo v § 3 uvedenej vyhlášky k vypusteniu tzv. „ospravedlniteľných dôvodov“. Podľa § 3 vyhlášky súd po podaní návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia (§ 376 ods. 1 zákona) alebo po začatí konania, ktoré sa začína bez návrhu (§ 376 ods. 2 zákona), pred vydaním uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia zisťuje, či sa povinný podrobuje rozhodnutiu. Okresný súd pred nariadením výkonu rozhodnutia teda bude skúmať len to, či sa povinný dobrovoľne podrobuje rozhodnutiu. Dovolateľka preto nedôvodne namieta, že odvolací súd sa nezaoberal existenciou ospravedlniteľných dôvodov.

16. Dovolací súd opakovane pripomína, že za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so závermi vyjadrenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Za nedôvodnú považoval dovolací súd aj námietku, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, z ktorých dôkazov odvolací súd vychádzal pri svojom rozhodnutí a ako ich vyhodnotil. K tomu dovolací súd uvádza, že odvolací súd nevykonával žiadne dokazovanie, preto logicky nemohol uviesť z akých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil. Odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne, pričom ako už bolo uvedené, odôvodnenie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti podľa § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP.

18. K zvyšným v dovolaní prezentovaným námietkam povinnej najvyšší súd uvádza, že sa týmito nezaoberal, pretože ich obsahom bol len nesúhlas povinnej s rozhodnutiami súdov nižších inštancií.

19. Na základe uvedeného teda dovolací súd konštatuje, že nezistil taký nesprávny procesný postup súdov nižšej inštancie, ktorým by došlo k porušeniu práva dovolateľky na spravodlivý proces, tak, ako to predpokladá ustanovenie § 420 písm. f) CSP.

20. Dovolaťka uviedla tiež dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

21. Dovolaťka v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením uviedla, že odvolací súd sa nezaoberal nasledovnými otázkami:

1. Ako rozhodnúť v otázke styku povinnej s oprávneným?
2. Má byť povinná, ktorej psychický stav je poznačený extrémnou mierou stresu, ktorý sprevádza úzkosť, čo môže negatívne ovplyvniť jej duševné zdravie ako aj celkovú kvalitu života, ktorá bola podľa jej názoru obeťou domáceho násillia, ktorého svedkom bolo dlhé roky maloleté dieťa (z potvrdenia z Aliancie žien Slovenska z 25.11.2023) nútená do styku s oprávneným?
3. Má byť o dvoch ľuďoch, ktorí zažívali rovnaké negatívne zážitky s oprávneným rozhodované rozdielne?

22. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

23. Právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

24. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú: a/ odvolací súd riešil [neponechal ju nepovšimnutou a pri svojich právnych úvahách nedotknutou, ale ju riadne nastolil, vysvetlil jej podstatu, vyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy (prípadne možnosti odlišných prístupov k jej riešeniu) a vysvetlil jej riešenie a tiež dôvody, so zreteľom na ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie], a b/ (zároveň) dovolací súd ešte neriešil. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napádané rozhodnutie, nie je preto v zmysle ustanovenia, o ktorom je reč, rovnako relevantná.

25. Dovolaťka vymedzila 3 otázky, ktoré mal odvolací súd nesprávne právne posúdiť (bod 21. rozhodnutia).

26. Pokiaľ ide o vymedzenie týchto otázok, dovolací súd konštatuje, že dovolanie nenapĺňa obsahové požiadavky pre vymedzenie právnej otázky podľa ustanovení § 421 ods. 1 a § 432 CSP ani pri jednej z nich. Na riešení predmetných otázok totiž nezáviselo rozhodnutie (nariadenie výkonu rozhodnutia), resp.

svoje rozhodnutie na riešení týchto otázok odvolací súd nezaložil. Ako je uvedené vyššie, pre rozhodnutie bolo podstatné zistenie, či sa povinná dobrovoľne podriaďuje nariadenej povinnosti. Namietané otázky sú natoľko všeobecné, že z ich obsahu ani nemožno vyvodiť, aké skutočnosti mal odvolací súd nesprávne právne posúdiť, skôr mu určujú, čo mal a čo nemal vykonať a ako mal v konaní postupovať a čo (skutkovo) zisťovať.

27. Dovolací súd pripomína, že nie je oprávnený preskúmať a prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu z hľadiska ich správnosti a úplnosti (§ 442 CSP), ani prehodnocovať vykonané dôkazy; iný prístup by bol porušením zásady priamosti súdneho konania. Dovolací súd totiž nie je treťou inštanciou a dovolanie nie je koncipované ako ďalší riadny opravný prostriedok. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. V preskúmvanej veci podľa názoru dovolacieho súdu dovolateľka nevymedzila uplatnený dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP, nenastolila, nevymedzila, neformulovala, nepomenovala právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ani neuviedla, v čom spočíva nesprávnosť jej riešenia. Absenciu takej náležitosti dovolania považuje Civilný sporový poriadok za dôvod pre jeho odmietnutie v zmysle § 447 písm. f) CSP.

28. Po preskúmaní celého spisu v nadväznosti na dovolacie námietky dovolací súd dospel k záveru, že procesný postup súdov, ktoré konali v zmysle ustanovení a zásad zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku a zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie sa nevymyká nielen zo zákonného, ale ani z ústavnoprávneho rámca. Uvedeným postupom preto nedošlo k založeniu namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP a povinná neopodstatnene namieta vadu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd zároveň dospel k záveru, že nebola založená prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP a to z dôvodu, že povinnou v dovolaní naformulované otázky, nenapĺňajú znaky ustanovené v § 432 CSP v spojení s § 421 CSP.

29. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie povinnej odôvodnené § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

30. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.